

Simptome

Urmările pandemiei

urmare din pagina 1

E ciudat (sau e normal?) că ne-am obișnuit cu pandemia și ni se pare că dezastrul și amenințările nu sunt chiar atât de mari. Frica s-a atenuat și am trecut destul de repede la proteste împotriva constrângerilor, a regulilor de comportament social și chiar împotriva recomandărilor de precauție. Ni se pare că se exagerează cu măsurile. Noul coronavirus nu ar da, de fapt, decât o formă de gripă mai deosebită sau, cel mult, o pneumonie, pe care am ști să o tratăm, fără protocoale de spital, fără atâtea complicații administrative și fără prea mult teatru medical, social, politic și, până la urmă, polițienesc. Ne amăgim. Credem că scăpăm ușor. Unii dintre noi, deși nu sunt medici de specialitate, cred că știu ce să facă, fără să respecte nicio regulă (portul măștii, distanțarea profilactică, igiena personală). Sindromul condamnării la izolare și singurătate face ca relațiile umane să ne apară distorsionate, până la alienare. Vor fi foarte greu de refăcut. Vrem să fim din nou liberi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aspirație firească, deși calamitatea biologică, mult extinsă, continuă să se manifeste.

Ne-am împărțit în două atitudini: cei care cred că precauțiile colective de contaminare trebuie respectate și cei care cred că libertatea individuală nu are limite și că guvernele, prin măsurile pe care le iau, afectează drepturile și libertățile fundamentale ale omului. Cei care se comportă ca și cum libertatea lor individuală este supremă și inalienabilă practică un fel de dictatură de unul singur („fac ce vreau cu viața mea și nu-mi pasă de nimeni!”), acuzând măsurile sanitare că prin ele se exercită o dictatură medicală, un control asupra vieții personale. Părțile sunt ireconciliabile. Logica nu funcționează.

Degeaba enunțăm un principiu: libertatea mea se întinde până unde afectează libertatea celuilalt. Pandemia parcă ne-a tulburat mințile. Nu mai vrem să înțelegem o elementară filosofie a libertății.

Cred că prima descoperire pe care am făcut-o în pandemie este că nu suntem chiar așa de liberi, în orice împrejurare, cum ne-am iluzionat că suntem. Că invulnerabili în fața bolilor știam că nu suntem. Dar o contaminare colectivă de asemenea proporții, tre-

când peste granițe, peste mări și oceane, ne-a înspăimântat. Nu doar un om sau un grup restrâns se dovedesc vulnerabili, ci sunt amenințate națiuni întregi, continente și, până la urmă, întreaga omenire. Cei mai religioși s-au întrebăbrusc și profund neliniștit: ce plan are Dumnezeu cu noi, la ce încercări vrea să ne supună? Cine e de vină? Răspunsul religios îl știm: sunt de vină păcatele noastre, ne-am înrobit lumii materiale. Pandemia nu poate fi pusă în afara unei interogații religioase firești (despre voința lui Dumnezeu), după cum nu se află nici în afara preocupărilor instituționale ale bisericii (cum participăm la liturghie pe timpul pandemiei?, cum ne împărțășim?, cum se desfășoară ceremoniile religioase de botez, nuntă, înmormântare?). Nu toți vibrăm pe acest portativ.

Există și un alt fel de răspuns la această ultimă întrebare, pusă într-un mod laic, într-o ecuație morală. Cine e de vină pentru răspândirea acestui virus? Care e originea lui? De unde a venit? Credem că știm, zvonul s-a răspândit. Cel puțin aceasta este percepția publică pe parcursul unui an. Coronavirusul a venit din China, orașul Wuhan. E probabil de origine naturală, nu de laborator.

Există și pe această temă o dispută neterminată, din care se desprinde o părere neverificabilă a intenționalității și deci a unei agresiuni biologice, cu consecințe pentru politica mondială. Un conflict teoretic s-a acutizat între Statele Unite și China, difuzat și spre alții. Pandemia nu are naționalitate – spunea cineva în Parlamen-

tul României. E adevărat. Dar virusul are naționalitate. Pentru europeni și pentru americani este indubitabil de origine chineză. Cu mai multă responsabilitate, consecințele lui puteau fi mult diminuate. Virusul detestabil creează o vinovăție. Fiecare îl pune pe seama altcuiva. Situația se convertește într-un mecanism de culpabilizare a străinului.

Raporturile între puteri sunt sensibilizate. Suntem în război cu un dușman nevăzut, virusul – au problematizat și cei mari, și cei mici. Războiul biologic căpăta un chip mai hidos decât războiul nuclear. Ordinea mondială își verifică vectorii și tensiunile. Uniunea Europeană și-a arătat fragilitatea.

La începutul pandemiei, a trimis pe fiecare cetățean în țara lui. Piața muncii s-a tulburat și s-a fragmentat. Libera circulație a devenit o amintire. Granițele s-au închis și s-au deschis, ca niște ecluze. Pandemia a fost proba lipsei de coeziune a Uniunii Europene.

Pentru noi, pentru toți, ca oameni obișnuiți, a rămas o suspiciune generalizată asupra străinului care aduce virusul: pentru americani și europeni – chinezul călător e de vină; pentru români – un italian contaminat e de vină; și tot așa, dăm vina unii pe alții, chiar și în interiorul unei comunități naționale; sunt de vină cei din diaspora care au venit acasă contaminați; suspiciunea a mers mai departe: fiecare dintre noi poate fi contaminat și poate aduce boala pentru celălalt; să ne ferim unii de alții, părinții de copii, copiii de bunici, vecinii de alți vecini, colegii de alți colegi, să ne închidem în case, să nu circulăm

noaptea, să nu participăm sau să organizăm întruniri.

Noul coronavirus juca rolul fostei Securități, din perioada comunistă, care putea aduce arestarea oricărui suspect. Ai intrat în contact cu cineva contaminat? Te ia duba la izolare și verificare. Așa cum am avut deținuți politic în vechiul regim, am avut în 2020 deținuți medical. Relațiile umane au fost otrăvite, iar soluția distanțării sociale era un eufemism pentru a ne feri unii de alții, chiar în interiorul aceleiași familii. Asta a funcționat o vreme, primele luni din 2020, un echivalent pentru anii 1950, ani de teroare. Depinde cum îți e dosarul (medical azi, politic ieri).

Liberalizarea moderată a relațiilor sociale a venit în toamna și iarna 2020, tocmai când pericolul de contaminare era mai mare pentru a fi internat în spital.

Ce scenariu straniu de maladie morală de care a suferit o întreagă societate! Ce consecință perversă! Cum se repetă istoria pe scenariul de suspiciune generalizată, de uneltire împotriva ordinii sociale! Teama de spitale, de unde s-ar putea să nu mai scapi, amintește frica de arestările politice, când se putea să nu te mai întorci acasă, să dispari după o învinuire ușoară, agravată de relații și declarații, funcționând pe post de comorbidități.

Pare o invenție de utopie neagră, dar nu e. Încet-încet, ne vom elibera de acest coșmar. Există remedii. Tratatamentul împotriva maladii trebuie să ne elibereze memoria. Noi înșine, ca individualități, ne vom recăștiga libertatea. Pentru asta trăim. ■

Familia, temelia unei societăți prospere
Semnal pentru Viață

Ziua de 25 martie este sărbătorită în fiecare an și corespunde cu o mare sărbătoare a creștinătății – „Buna Vestire”, dar are și o semnificație emblematică pentru evenimentele prin care cetățenii întregii țări își manifestă dorința de a întări și consolida unitatea de bază a menținerii și dezvoltării întregii societăți: Familia.

Familia este temelia unei societăți prospere, prin susținerea familiei și respectarea ei, dar mai ales afirmarea dreptului la viață al tuturor persoanelor, indiferent de etnie, culoare sau convingeri religioase.

În sufletele și conștiința permanentă a cetățenilor din întreaga lume există un mugure latent, dar care înfloresce și răspândește prin frumusețea lui: dragoste, înțelegere, respect și toate împreună, cu o dorință acerbă, vor apăra viața membrilor familiei.

În România este nevoie de activități pentru sprijinirea vieții, pe tot parcursul anului, iar atitudinea membrilor comunităților trebuie îndreptată în fiecare zi pentru îmbunătățirea vieții familiei, din punct de vedere cultural, educativ și social.

Pentru susținerea familiei, momentan, nu se pot derula activități, din cauza situației create de pandemie, dar experiența anilor trecuți au oferit multe posibilități de conștientizare a societății prin: întâlniri educative cu tineri și părinți, comunicate de presă și diverse conferințe în scopul susținerii vieții, articole și emisuni radio difuzate la postul Radio Maria și Radio Vocea Evangheliei, toate acestea au fost încununate cu Marșul pentru Viață al cărui interes a fost demonstrat de participarea cetățenilor din întreaga țară.

Legile care apără integritatea și prosperitatea familiei trebuie susținute direct și reponsabil prin respectarea legii, prin atitudine și buna înțelegere, prin dragoste și prin eliminarea oricărei forme de violență între membrii familiei. Se cunoaște faptul că sensul vieții este susținut prin implicarea societății, pentru a întări simbolul iubirii, a tradiției de a avea urmași, de a avea un stâlp la bătrânețe, iar aceasta este oferită de noul-născut, bogăția cea mai mare de preț a familiei.

■ **Miorița SĂTEANU, cetățean de onoare al municipiului Oradea**

Restricții de circulație

Comisia tehnică pe probleme de circulație și trafic rutier a avizat închiderea circulației pe str. Piața Tineretului în vederea executării lucrării „Modernizare Piața Tineretului”. Solicitantul avizului este firma care execută lucrările – SC Trebor Drum Construct SRL. Circulația rutieră va fi închisă în intervalul 24 martie – 5 aprilie pe tronsonul intrare din Calea Clujului și până la str. Miron Costin, iar în intervalul 6 – 17 aprilie pentru lucrările la tronsonul Miron Costin – Calea Clujului.

Totodată, comisia de circulație a dat avizul pentru închiderea totală a străzii Coriolan Pop, în perioada 24 martie – 9 aprilie, în vederea desfășurării lucrărilor de reabilitare a străzii. Solicitantul avizului este SC Drumuri Bihor SA, firma care realizează lucrarea. ■